Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

3 май 2018 година*

„Марка на Европейския съюз — Производство за обявяване на недействителност — Триизмерна марка на Европейския съюз — Форма на част от бедрена протеза — Фигуративна марка на Европейския съюз, представляваща част от бедрена протеза — Марка на Европейския съюз, състояща се от един нюанс на розовото — Оттегляне на молбите за обявяване на недействителност и прекратяване на производствата за обявяване на недействителност — Жалба на притежателя на марката за отмяна на определенията за прекратяване — Недопустимост на жалбата пред апелативния състав — Член 59 от Регламент (ЕО) № 207/2009 (станал член 67 от Регламент (ЕС) 2017/1001)“

По съединени дела T-193/17, T-194/17 и T-195/17

CeramTec GmbH, установено в Плохинген (Германия), за което се явяват първоначално A. Renck и E. Nicolás Gómez, а впоследствие A. Renck, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), за която се явява D. Hanf, в качеството на представител,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на EUIPO, встъпила пред Общия съд, е

C5 Medical Werks, установено в Гранд Джънкшън, Колорадо (Съединени американски щати), за което се явява S. Naumann, адвокат,

с предмет жалби срещу решенията на четвърти апелативен състав на EUIPO от 15 февруари 2017 г. (преписки R 929/2016-4, R 928/2016-4 и R 930/2016-4), постановени в производства за обявяване на недействителност между C5 Medical Werks и CeramTec,

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: A. M. Collins, председател, R. Barents и J. Passer (докладчик), съдии,

секретар: I. Dragan, администратор,

предвид жалбите, подадени в секретариата на Общия съд на 27 март 2017 г.,

* Език на производството: английски.

предвид писмените отговори на EUIPO, подадени в секретариата на Общия съд на 13 юни 2017 г.,

предвид писмените отговори на встъпилата страна, подадени в секретариата на Общия съд на 7 юни 2017 г.,

предвид решението на председателя на осми състав на Общия съд от 14 декември 2017 г. относно свързани дела T-193/17—T-195/17 за целите на устната фаза на производството и на решението, слагащо край на производството,

след съдебното заседание от 17 януари 2018 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Жалбоподателят CeramTec GmbH е притежател на следните марки на Европейския съюз:

– триизмерна марка № 10214179 в розов цвят Pantone 677 C:£

– фигуративна марка № 10214112 в розов цвят Pantone 677 C:£

– и марка № 10214195, състояща се в розов цвят Pantone 677 C:£

.

2 Тези марки са регистрирани съответно на 20 юни, 12 април и 26 март 2013 г. от Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) въз основа на отличителния характер, придобит чрез използване като марки на Европейския съюз за стоките от клас 10 по смисъла на Ницката спогодба относно Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г., изменена и ревизирана, и отговарят на следното описание: „Керамични части за импланти за остеосинтеза, заместители на ставни повърхности, фиксатори за кости; топки за тазобедрена става, обвивки/плаки за тазобедрена става и части за колянна става; всички посочени стоки за продажба на производителите на импланти“.

3 На 31 януари 2014 г. встъпилата страна, C5 Medical Werks, подава, съгласно Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 г. относно марката на Общността (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1), изменен (заменен с Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 г. относно марката на Европейския съюз (ОВ L 154, 2017 г., стр. 1) молбите за обявяване на недействителност срещу марките на жалбоподателя (наричани по-нататък „оспорените марки“) пред EUIPO. Тези молби са основани на мотивите в член 7, параграф 1, букви а)—д) от Регламент № 207/2009 (станал член 7, параграф 1, букви а)—д) от Регламент 2017/1001), като всяка разпоредба е във връзка с член 52, параграф 1, буква а) от посочения регламент (станал член 59, параграф 1, буква а) от Регламент 2017/1001), както и на мотива за недобросъвестност по смисъла на член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 (станал член 59, параграф 1, буква б) от Регламент 2017/1001).

4 Встъпилата страна подава молбите си за обявяване на недействителност в отговор на два иска за нарушение, подадени от жалбоподателя въз основа на оспорените марки, съответно на 11 и 13 декември 2013 г. пред Landgericht Stuttgart (Областен съд Щутгарт, Германия) и Tribunal de grande instance de Paris (Франция).

5 На 7 април 2016 г. встъпилата страна уведомява EUIPO, че на 15 февруари 2016 г. в отговор на иск за нарушение пред Tribunal de grande instance de Paris, тя подава насрещни искове за обявяване на недействителност на оспорените марки и че оттегля молбите си за обявяване на недействителност пред EUIPO, без да се засяга всяко последващо предявяване на съдебен иск.

6 На 21 април 2016 г. отделът по отмяна приключва преписките и осъжда встъпилата страна да заплати разноските, направени от жалбоподателя в производството за обявяване на недействителност.

7 На 19 май 2016 г. жалбоподателят подава три жалби срещу решенията на отдела по отмяна за прекратяване на преписките, изтъквайки, че прекратяването на производствата вследствие на оттеглянето на встъпилата страна е изисквало неговото съгласие, че оттеглянето е направено на един напреднал стадий на производството и че той е бил лишен от възможността да получи положително решение относно действителността на оспорените марки. Освен това оттеглянето съставлявало злоупотреба с производството.

8 С три решения, постановени на 15 февруари 2017 г., съответно по преписки R 929/2016-4, R 928/2016-4 и R 930/2016-4 (наричани по-нататък „обжалваните решения“), четвърти апелативен състав отхвърля жалбите на жалбоподателя като недопустими, приемайки, че решенията на отдела по отмяна от 21 април 2016 г. са уважили претенциите на жалбоподателя.

9 По същество апелативният състав установява, че решенията на отдела по отмяна от 21 април 2016 г. не са имали отрицателни последици за статута на оспорените марки и че не представляват „решени[я], [които] не [са уважили] претенциите на страна“, доколкото марките остават вписани в регистъра на EUIPO и встъпилата страна е била осъдена да заплати разноските на жалбоподателя.

10 Освен това апелативният състав е приел, че молбите за оттегляне са били формулирани при спазване на процедурните правила и че са имали за последица отпадането на предмета на исковете за обявяване на недействителност. Нещо повече, член 56, параграф 1 от Регламент № 207/2009 (станал член 63, параграф 1 от Регламент 2017/1001) не позволявал на притежателя на марка да поиска положително произнасяне по действителността на марката си.

11 В допълнение, никоя разпоредба на Регламент № 207/2009 или на Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, 1995 г., стр. 1) (отменен с Делегиран регламент (ЕС) 2017/1430 на Комисията от 18 май 2017 година за допълнение на Регламент № 207/2009 и за отмяна на регламенти (ЕО) № 2868/95 и (ЕО) № 216/96 (ОВ L 205, 2017 г., стр. 1) не подкрепяла гледната точка, според която оттегляне от другата страна изисква съгласието на притежателя на оспорената марка. Доводите на жалбоподателя в обратния смисъл, изведени, от една страна, от теорията във връзка с продължаването на производството за обявяване на недействителност вследствие на отказ от оспорената марка и от друга страна, от прилагането на общоприетите в държавите членки общи принципи на процесуалното право, на които се позовава член 83 от Регламент № 207/2009 (станал член 107 от Регламент 2017/1001), се отнасяли до различни положения и следователно били несравними.

12 Най-сетне, апелативният състав счита, че подаването от страна на встъпилата страна на молбите за обявяване на недействителност не може да се счита за злоупотреба, като се има предвид, че тези молби са били подадени на първо място и че оттеглянето им на последващ стадий на производството в още по-малка степен може да има характер на злоупотреба. Според апелативния състав евентуалното „неудобство“, свързано с размера на разходите на жалбоподателя, е било покрито от член 85, параграф 3 от Регламент № 207/2009 (станал член 109, параграф 4 от Регламент № 2017/1001).

Искания на страните

13 Жалбоподателят иска от Общия съд:

– да отмени обжалваните решения,

– да осъди EUIPO или встъпилата страна, ако има такава, да заплатят съдебните разноски.

14 EUIPO иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбите

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски, направени от EUIPO.

15 Встъпилата страна иска от Общия съд

– да отхвърли жалбите,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски на встъпилата страна,

– да осъди жалбоподателя да заплати собствените си съдебни разноски.

От правна страна

16 В подкрепа на жалбите си жалбоподателят се позовава на две основания, а именно нарушения на членове 59 и 75 от Регламент № 207/2009 (станали членове 67 и 94 от Регламент 2017/1001), от една страна, и членове 75 и 83 от Регламент № 207/2009, от друга страна.

По първото правно основание, изведено от нарушението на членове 59 и 75 от Регламент № 207/2009

По първата част на първото основание, изведена от неправилно тълкуване на понятието за решение, което не уважава претенциите на страна

17 Първото основание се подразделя на две части. С първата част жалбоподателят упреква апелативния състав, че е възприел неправилно тълкуване на понятието за решение, което не уважава претенциите на страна. Апелативният състав не взел предвид отрицателните последици от липсата на окончателно решение по същество, което поради силата си на пресъдено нещо щяло да възпрепятства подаването на ново искане за обявяване на недействителност на основание член 56, параграф 3 и на член 100, параграф 2 от Регламент № 207/2009 (станали член 63, параграф 3 и член 128, параграф 2 от Регламент 2017/1001). Следователно жалбоподателят би бил лишен от интерес да продължи производството пред EUIPO и от правната сигурност, позволяваща възпрепятстване на встъпилата страна да подаде идентична жалба пред Tribunal de grande instance de Paris.

18 В това отношение жалбоподателят се позовава по-специално на решение от 24 март 2011 г., Ferrero/СХВП (C-552/09 P, EU:C:2011:177, т. 39—44), в което Съдът приемал, че отрицателните последици от липсата на окончателно решение по същество, вследствие на отказ от марка, са от значение за преценката на интереса на жалбоподателя да продължи производството.

19 EUIPO и встъпилата страна оспорват доводите на жалбоподателя.

20 Съгласно член 59, първо изречение от Регламент № 207/2009 се уточнява, че „[в]сяка страна в производство, което е приключило с решение, може да обжалва това решение, доколкото то не удовлетворява претенциите ѝ“.

21 От тази разпоредба следва, че когато решение уважава претенциите на страна, последната няма процесуална легитимация да подаде жалба срещу това решение пред апелативния състав.

22 Освен това от постоянната съдебна практика следва, че жалбоподателят трябва да има интерес от отмяната на обжалвания акт (решения от 14 септември 1995 г., Antillean Rice Mills и др./Комисия, T-480/93 и T-483/93, EU:T:1995:162, т. 59 и от 16 септември 2004 г., Metro-Goldwyn-Mayer Lion/СХВП — Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), T-342/02, EU:T:2004:268, т. 44). Такъв интерес е налице само ако отмяната на този акт може сама по себе си да породи правни последици (вж. в този смисъл решение от 24 юни 1986 г., AKZO Chemie и AKZO Chemie UK/Комисия, 53/85, EU:C:1986:256, т. 21).

23 В точки 12 и 14 от обжалваните решения апелативният състав приема с основание, че решенията, с които отделът по отмяна е прекратил производствата за обявяване на недействителност, не са увредили жалбоподателя, доколкото оспорените марки остават вписани в регистъра на EUIPO. Също така с основание апелативният състав е счел, че поради факта на оттеглянето на молбите за обявяване на недействителност преписките са останали без предмет и следователно повече не е било необходимо изрично отхвърляне на тези молби.

24 Независимо от това жалбоподателят упреква апелативния състав за това, че не е взел предвид „другите отрицателни последици“, до които би довело прекратяването на производствата. Всъщност той би постигнал по-малък резултат от посоченото в исканията му, тъй като само едно окончателно решение по същество би позволило да се избегне подаването на второ искане за обявяване на недействителност от същата страна срещу същата марка въз основа на същите мотиви пред Tribunal de grande instance de Paris.

25 Жалбоподателят основава разсъжденията си на теорията за продължаване на производството за обявяване на недействителност вследствие на отказ от спорната марка, така както следва от решение от 24 март 2011 г., Ferrero/СХВП (C-552/09 P, EU:C:2011:177, т. 39—44).

26 Все пак тази съдебна практика е неприложима в настоящия случай, както апелативният състав констатира с право в точка 19 от обжалваните решения.

27 Всъщност, обратно на настоящите дела, решение от 24 март 2011 г., Ferrero/СХВП (C-552/09 P, EU:C:2011:177) се отнася до процесуалното положение на едно от лицата, подали молба за обявяване на недействителност, а не до това на притежателя на оспорената марка. Както EUIPO констатира с основание, оспорената марка, а не молбата за обявяване на недействителност е била оттеглена по това дело.

28 Освен това следва да се отбележи, че по делото, по което е постановено решението от 24 март 2011 г., Ferrero/СХВП (C-552/09 P, EU:C:2011:177), отказът от оспорената марка сам по себе си не е бил годен да лиши от предмет жалбата, подадена от жалбоподателя, и че той си запазва интереса да поиска отмяна както на обжалваното решение, така и на спорното решение, като се има предвид, че последиците от отказ и тези на декларация за обявяване на недействителност не са едни и същи. Всъщност докато марката на Европейския съюз, която е била предмет на отказ, не престава да поражда последиците си, считано от регистрацията на това оттегляне, марка на Европейския съюз, която е обявена за недействителна, ще се счита, че не е имала никакво действие от самото начало съгласно разпоредбите на член 54, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1) (станал член 55, параграф 2 от Регламент № 207/2009, самият той станал член 62, параграф 2 от Регламент 2017/1001). Следователно жалбата е можела да донесе в полза на жалбоподателя предимство (решение от 24 март 2011 г., Ferrero/СХВП, C-552/09 P, EU:C:2011:177, т. 42—44).

29 В настоящия случай, ако жалбоподателят беше получил възможността да оттегли молбите си за обявяване на недействителност, това не би имало никакви правни последици за статута на оспорените марки, тъй като те остават вписани в регистъра на EUIPO, и то от датата, на която са били регистрирани.

30 Освен това се налага констатацията, че жалбоподателят прави неправилен прочит на решение от 24 март 2011 г., Ferrero/СХВП (C-552/09 P, EU:C:2011:177), поддържайки, че Съдът е постановил по това дело, че „други отрицателни последици“, до които води липсата на окончателно решение, по същество са били от значение за преценката на правния интерес за продължаване на производството. Всъщност Съдът констатира единствено, както беше посочено в точка 28 по-горе, че марка, обявена за недействителна, ще се счита, че не е породила никакви правни последици от самото начало, в съответствие с член 54, параграф 2 от Регламент № 40/94, с всички правни последици, които предполага тази недействителност.

31 Впрочем разсъжденията на жалбоподателя, че имал правен интерес от продължаване на производствата за обявяване на недействителност поради наличието на паралелни производства пред националните юрисдикции, противоречат на постоянната съдебна практика, според която интересът от отмяна на обжалвания акт трябва да е възникнал и да съществува (вж. решение от 17 септември 1992 г., NBV и NVB/Комисия, T-138/89, EU:T:1992:95, т. 33 и

цитираната съдебна практика), и да се преценява към деня на подаване на жалбата (решения от 16 декември 1963 г., Forges de Clabecq/Върховен орган, 14/63, EU:C:1963:60, стр. 748 и от 25 март 2015 г., Evropaïki Dynamiki/AESA, T-297/09, непубликувано, EU:T:2015:184, т. 41). Ако интересът, на който се позовава даден жалбоподател, се отнася до бъдещо правно положение, той трябва да докаже, че накърняването на това положение е вече сигурно. Жалбоподателят обаче не можел да се позовава на бъдещи и несигурни положения, за да обоснове интереса си да иска отмяната на обжалвания акт (вж. в този смисъл решение от 17 септември 1992 г., NBV и NVB/Комисия, T-138/89, EU:T:1992:95, т. 33 и цитираната съдебна практика).

32 Всъщност отмяната на решенията на отдела по отмяна от 21 април 2016 г. не би довела задължително до приемането на благоприятно решение по същество относно действителността на оспорените марки, така че интересът, на който се позовава жалбоподателят, засяга бъдещо и несигурно правно положение.

33 В същата перспектива, както апелативният състав отбелязва с основание в точка 15 от обжалваните решения, въпросът дали решението не уважава претенции на жалбоподателя, трябва да се оценява във връзка с настоящото производство, а не по отношение или във връзка с други производства. Следователно съображенията на апелативния състав, че наличието на други производства пред съдилищата по марките на Европейския съюз е без значение за условията за допустимост на подадената пред него жалба, следва да бъдат потвърдени.

34 Най-сетне, не е необходимо да се отговаря на довода на жалбоподателя, че оттеглянето на молбите за обявяване на недействителност не би имало сила на пресъдено нещо в рамките на производството пред Tribunal de grande instance de Paris. Всъщност, както отбелязва EUIPO, становището на апелативния състав относно теорията за сила на пресъдено нещо е изтъкнато при условията на евентуалност и е без значение за законосъобразността на обжалваното решение.

35 С оглед на гореизложеното следва да се констатира, че апелативният състав не е допуснал грешка в правото, като е заключил, че решенията на отдела по отмяна са уважили претенции на жалбоподателя по смисъла на член 59 от Регламент № 207/2009.

36 Следователно първата част на първото основание трябва да бъде отхвърлена.

По втората част от първото основание, изведена от недостатъчно мотиви

37 В точка 54 от жалбите жалбоподателят си задава въпроса дали апелативният състав действително се е позовал на условието за допустимост по член 59 от Регламент № 207/2009, който използва понятието „adversely affected“ (неудовлетворяващ претенциите на страна), докато той препраща многократно към израза „negatively affected“ (засегнат).

38 Освен това жалбоподателят упреква апелативния състав за това, че не е преценил надлежно доводите относно отрицателните последици от липсата на окончателно решение по същество.

39 EUIPO и встъпилата страна оспорват тези твърдения.

40 Следва да се припомни, че член 75 от Регламент № 207/2009 предвижда задължение за EUIPO да мотивира решенията си. Съгласно съдебната практика това задължение за мотивиране е със същия обхват като задължението по член 296 ДФЕС, съгласно което съображенията на автора на акта трябва да бъдат изложени по ясен и недвусмислен начин и има двойната цел, от една страна, да даде възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за приетата мярка, за да защитят правата си, и от друга страна, да даде възможност на съда на Съюза да упражни контрол за законосъобразност на решението (вж. решения от 6 септември 2012 г.,

Storck/СХВП, C-96/11 P, непубликувано, EU:C:2012:537, т. 86 и цитираната съдебна практика и от 2 април 2009 г., Zuffa/СХВП (ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP), T-118/06, EU:T:2009:100, т. 19 и цитираната съдебна практика).

41 Настоящият случай е такъв. Всъщност от точки 12—16 от обжалваните решения, както и от заглавието им, а именно „Appellant not adversely affected“, следва, че изразът „negatively affected“ е бил използван от апелативния състав, за да обясни понятието за решение, което не е уважило претенции на страна. Като се има предвид, че жалбоподателят е бил в състояние да изгради съображенията си относно това понятие, и то по-конкретно в част А от жалбите си, налага се констатацията, че следователно той е разбрал формулираните от апелативния състав основания в това отношение в обжалваните решения.

42 Освен това жалбоподателят не може да упрекне апелативния състав за това, че не е мотивирал достатъчно обжалваните решения, що се отнася до правните последици, произтичащи от липсата на окончателно решение по същество, след като теорията за продължаване на производството за обявяване на недействителност след оттеглянето на оспорената марка, както следва от съдебната практика (решение от 24 март 2011 г., Ferrero/СХВП, C-552/09 P, EU:C:2011:177), е неприложима по настоящото дело.

43 От това следва, че мотивите на апелативния състав са позволили на жалбоподателя да разбере мотивите, стоящи в основата на обжалваните решения, и на Общия съд да упражни контрола си върху основателността на преценката на апелативния състав в това отношение.

44 Втората част на първото основание следва също да бъде отхвърлена, а следователно и цялото първо основание.

По второто основание, изведено от нарушение на членове 75 и 83 от Регламент № 207/2009

По първата част на второто основание, изведена от неправилно тълкуване на понятието за общоприети в държавите членки принципи на процесуалното право

45 С първата част жалбоподателят изтъква, че апелативният състав е тълкувал неправилно понятието „принципи на процесуалното право“, посочено в член 83 от Регламент № 207/2009.

46 Жалбоподателят се позовава на този член, за да приеме, че при липсата на разпоредби в Регламент № 207/2009 относно едностранното оттегляне на молба за обявяване на недействителност би следвало да се приложи общоприет принцип в държавите членки, съгласно който не би било възможно да се приключи искане за обявяване на недействителност без съгласието на притежателя на оспорената марка, независимо на кой стадий от производството.

47 Апелативният състав е отхвърлил неправилно прилагането на член 83 от Регламент № 207/2009 с единствения мотив, че производството за обявяване на недействителност пред националните служби по марките не било предвидено в някои държави — членки на Съюза, и че принципите, приложими в съдебните производства, не могат да бъдат транспонирани в производствата пред апелативните състави.

48 При всички положения съгласието на притежателя на оспорената марка се изисквало винаги, когато оттеглянето се прави на напреднал стадий на производството, и то за да се избегне злоупотреба с прекратяването на производството от страната, която се оттегля.

49 EUIPO и встъпилата страна оспорват доводите на жалбоподателя.

50 Член 83 от Регламент № 207/2009 предвижда, че при липсата на процедурни разпоредби в посочения регламент, в регламента за прилагането, в правилата за таксите или в процедурния правилник на апелативните състави EUIPO взема предвид общоприетите в тази област принципи в държавите членки. Тази разпоредба се прилага само в случай на празнота или на двусмисленост на процедурните разпоредби (решения от 3 декември 2009 г., Iranian Tobacco/СХВП — Булгартабак АД (Bahman), T-223/08, непубликувано, EU:T:2009:481, т. 26 и от 13 септември 2010 г., Travel Service/СХВП — Eurowings Luftverkehrs (smartWings), T-72/08, непубликувано, EU:T:2010:395, т. 76).

51 Налага се да се констатира, че в настоящия случай съществуват процесуални разпоредби по този въпрос. Всъщност правилно апелативният състав се позовава изрично, в точка 18 от обжалваните решения, на член 85, параграф 3 от Регламент № 207/2009, който разглежда експлицитно последиците от оттеглянето на молба за обявяване на недействителност. Този член предвижда, че страната, която слага край на производство поради оттегляне на молбата за обявяване на недействителност, понася таксите и разноските, направени от другата страна. Както EUIPO отбелязва с основание, причината за съществуването на тази разпоредба може да се обясни само с волята на законодателя да признае едностранен характер на оттеглянето на молбата за обявяване на недействителност.

52 Освен това Решение 2009-1 от 16 юни 2009 г. на президиума на апелативните състави относно указанията към страните в производствата пред апелативните състави не предвижда никакво ограничение за оттеглянето на молба за обявяване на недействителност, а се ограничава до това да предвиди в глава II, „Допустимост на жалбата“, раздел „Оттегляне“, точка 3, че страните могат да оттеглят своята „молба за отмяна“.

53 Въпреки че тези указания не са посочени изрично в член 83 от Регламент № 207/2009, те са били издадени по силата на Процедурния правилник на апелативните състави, на който се позовава член 83 от Регламент № 207/2009. Нещо повече, практиката на Съда се отнася до указанията към страните в рамките на спор в материята на марките на същото основание, както Регламент № 207/2009 и неговия регламент за прилагане (вж. в този смисъл определение от 30 януари 2014 г., Fercal/СХВП, C-324/13 P, непубликувано, EU:C:2014:60, т. 11).

54 Следователно жалбоподателят не може да се позове пред апелативния състав на разнородни национални разпоредби относно оттеглянето на молба за обявяване на недействителност и да игнорира същевременно инструкциите към страните, които те са приканени да „следват съзнателно, за да се гарантира надлежно развитие на производството“ съгласно точка 2 от посочените инструкции.

55 Най-сетне, точка 7.3.2, глава E „Отмяна“, раздел 1 „Процесуални въпроси“ от директивите относно разглеждането на марките на Европейския съюз предвижда изрично, че лицето, подало искане за отмяна, може да оттегли молбата си във всеки момент от производството и че EUIPO уведомява притежателя на марката за оттеглянето, прекратява производството и се произнася по разноските.

56 Разбира се, макар тези директиви да не са обвързващи правни актове, непроменен остава фактът, че Решение № EX-16-7 на изпълнителния директор на EUIPO от 1 февруари 2017 г. относно приемането на посочените директиви е прието и въз основа на Регламент № 207/2009, и по-специално на основание на неговия член 128, параграф 4, буква а) (станал член 157, параграф 4, буква а) от Регламент 2017/1001).

57 От това следва, че въпросът, повдигнат в доводите на жалбоподателя по настоящото дело, е обхванат от приложимите процесуални разпоредби, така че член 83 от Регламент № 207/2009 не може да се приложи в настоящия случай.

58 Дори да се приеме, че член 83 от Регламент № 207/2009 е приложим, съмнително е, че „общоприетите принципи в тази материя“ могат да бъдат изведени от националните разпоредби и съдебна практика относно гражданското производство, с уточнението че въпреки гаранциите за независимост, от които се ползват самите те, както и членовете им, апелативните състави си остават инстанции на EUIPO, а не съдебни инстанции (решение от 8 март 2012 г., Arrieta D. Gross/СХВП — International Biocentric Foundation и др. (BIODANZA), T-298/10, непубликувано, EU:T:2012:113, т. 105).

59 Що се отнася до довода на жалбоподателя, че встъпилата страна е допуснала процесуална злоупотреба, като е оттеглила молбите си за обявяване на недействителност на един напреднал стадий на производството, след като е подала насрещни искове пред Tribunal de grande instance de Paris, се налагат следните съображения.

60 От практиката на Съда следва, че съгласно член 56, параграф 1, буква а) от Регламент № 207/2009 (станал член 63, параграф 1, буква а) от Регламент 2017/1001) молба за обявяване на недействителност, основана на абсолютно основание за недействителност, не изисква от подалия искането за обявяване на недействителност да докаже правен интерес, доколкото абсолютните основания да се откаже регистрация, имат за предмет защитата на общия интерес, лежащ в основата им. След като преценката на EUIPO трябва да се извърши изключително с оглед на обществените интереси, залегнали в член 7, параграф 1, букви б) и в) и в член 56, параграф 1, буква а) от Регламент № 207/2009, потенциалният или ефективен икономически интерес, преследван от подалия искане за обявяване на недействителност, не е релевантен, поради което не може да става въпрос за „злоупотреба с право“ от страна на подалия искане за обявяване на недействителност. От това следва, че въпросът за злоупотребата с право е неотносим в рамките на производството за обявяване на недействителност по член 56, параграф 1, буква а) от Регламент № 207/2009 (определение от 19 юни 2014 г., Donaldson Filtration Deutschland/ultra air, C-450/13 P, EU:C:2014:2016, т. 39, 42 и 46).

61 A fortiori, оттеглянето от встъпилата страна на молбите ѝ за обявяване на недействителност не може да се анализира като произтичащо от намерението „да злоупотреби със системата“, както изтъква жалбоподателят.

62 При всички положения оттеглянето на молбите за обявяване на недействителност от встъпилата страна не води до никакви правни последици за жалбоподателя, който остава притежател на оспорените марки. Всъщност той не може да претендира за засилена защита на регистрираните марки.

63 Най-сетне, налага се констатацията, че жалбоподателят не е представил никакво убедително доказателство нито в писменото си становище, нито в съдебното заседание, позволяващо да се докаже наличието на злоупотреба с право по отношение на него.

64 Предвид изложеното по-горе първата част на второто основание следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По втората част на второто основание, изведена от недостатъчно вземане предвид на националните разпоредби

65 С втората част от второто основание жалбоподателят упреква апелативния състав за това, че се е задоволил да разгледа приложимите процесуални разпоредби в пет държави членки, без да посочва представените от него доказателства, за да установи, че принципът, че „иск за обявяване на недействителност“ на марка не може, при определени обстоятелства, да бъде предмет на едностранно оттегляне, представлява общоприет принцип в държавите членки на процесуалното право. Освен това апелативният състав не бил уточнил съображенията, поради които съдебните производства и производствата пред службите не са сравними.

66 По този начин апелативният състав е пропуснал да мотивира правилно решението си, да анализира текста и обхвата на приложимите национални разпоредби в различните държави членки и да упражни правото си на проверка.

67 Доколкото член 83 от Регламент № 207/2009 е неприложим в настоящия случай, доводите на жалбоподателя, изведени от недостатъчно взимане предвид на националните разпоредби, са неотносими към предмета на делото.

68 Предвид изложеното по-горе втората част от второто основание и следователно второто основание изцяло, както и самите жалби следва да бъдат отхвърлени.

По съдебните разноски

69 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

70 Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на EUIPO и на встъпилата страна.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбите.**

2) **Осъжда CeramTec GmbH да заплати собствените си съдебни разноски, както и тези на Службата на Европейския съюз по интелектуална собственост (EUIPO) и на C5 Medical Werks.**

Collins Barents Passer

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 3 май 2018 година.

Подписи